

somhelst andet Ministerium, og naar man har betegnet en saadan Mand som directe Part i Sagen, saa er dette dog en fuldstændig urigtig Dpfattelse. Han er ikke personlig interesseret i Udfaldet af Taxationen, hvorimod de Erstatningsberettigede ere interesserede deri; Pengene skulle ikke udredes af ham, og hvad der spares, kommer ikke ham tilgode, men de Penge, som udredes i Erstatning, komme de Erstatningsberettigede tilgode. Forholdet er altsaa paa ingen Maade det samme som imellem to Parter; men navnlig kan jeg ikke indrømme, at der er nogen somhelst Forskjel imellem en Formand, bekliffet af Krigsbestyrelsen og tagen blandt Embedsmænd under Krigsbestyrelsen, og en Formand, tagen af Indenrigsministeriet blandt Embedsmændene under Indenrigsministeriet. Naar man foresætter vil gennemføre den Tanke, at man ikke kan vente Upartiffhed hos Mænd, bekliffede af Staten eller Regjeringen, vil man jo tilsidst komme dertil, at man ikke kan have af Staten bekliffede Dommere til at dømme Statskassen og Individierne imellem. — Den anden Forandring, som er indført ved det vedtagne Vædringsforslag, er den, at der skal skaffes de Erstatningsberettigede Udgang til at vælge Medlemmer ind i Taxationscommissionen. Dette er en Bestemmelse, som jeg, hvad dens Princip angaaer, ingenfind har modsat mig, tværtimod har jeg vedvarende under forrige Behandling udtalt, at det ikke var denne Deel af Forslaget, som jeg modsatte mig, men den anden Deel. Naar imidlertid det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg) har rettet den Dpfordring til Krigsministeren at vise en eneste af Rigsdagen vedtagne Lovbestemmelse, indtagen den for Leirvælskerne, ved hvilken Bedkommende ikke har faaet Ret til at besætte nogen Plads i Vædringscommissionen, saa skal jeg dog bemærke — maaffee tager jeg Feil; men jeg tillægger ikke Sagen videre Bigtighed — at jeg troer, at en saadan Bestemmelse findes i Fernbaneloven af 1861. Hvis jeg nemlig

ikke misforstaaer Lovstedet, indeholder det den Regel, at hvor det gjælder forbigaaende Beskædigelser og ikke en stadig Besiddelsfestagelse af Arealer, skal Amtmanden udnævne de to Medlemmer af Taxationscommissionen, som under andre Forhold, hvor det gjælder en definitiv Afstaaelse, skulle vælges af de der interesserede Grundeiere. Jeg kan maaffee tage Feil heri, og jeg har ogsaa kun villet omtale det, fordi jeg troer, at der i Virkeligheden findes en saadan Bestemmelse. Men, som sagt, jeg modsætter mig paa ingen Maade dette Princip; men jeg troer, at den Maade, hvorpaa det er bragt ind her, er høist ubeldig. De ærede Medlemmer kjende jo Loven af 24de April og kunne see, hvorledes Stillingen vil være, naar mit Forslag ikke bliver vedtaget. Jeg vil da bede ærede Medlemmer lægge Mærke til, at ved Vædringsforslagets Vedtagelse ved 2den Behandling blev den første Deel af § 3 ikke berørt, hvorimod Forandringen først indtræder i den sidste Deel, idet der efter Bestemmelsen om, at Commissionen skal bestaae af 5 Medlemmer, skal tilføies, at af disse skal eet Medlem, nemlig Formanden, vælges af Amtsraadet for det Amt, hvori Leirpladsen er beliggende, 2 af de nærmeste Communes Bestyrelser og 2 af Parterne, nemlig 1 af Krigsministeriet og 1 af samtlige Erstatningsberettigede udenfor deres egen Midte. At nu der Krigsministeriet stilles i Klasse med de Erstatningsberettigede som Part i Sagen, er en urigtig Dpfattelse af Forholdet, hvort jeg ingenlunde kan samstemme; men naar man nu kommer til Anvendelsen af det saaledes forandrede Lovforslag, skal jeg gjøre opmærksom paa, at den sidste Deel af Loven ogsaa er bleven staaende, og den lyder saaledes: „Commissionen sammentræder, for Arealerne tages i Besiddelse, for at tage Syn over dem, der skulle anvendes til Leirplads og til daglig Dvelfesplads, og foretager senere Vædringer, efterhaanden som der optager Anledning hertil“. Naar nu altsaa Loven skulde blive forandret efter det ved 2den Be-